

Ewald Frank

7. 6. 1987, 10:00, Krefeld, Nemecko

vysiellané 19. 12. 2021

Z kázania brata Branhama „Znamenie“, č. 2

Chvála a vďaka Pánovi za tú veľkú výsadu, že tu dnes môžeme byť, počúvať Slovo a byť nanovo požehnaní. Pozdravuje brat Lackner z Rakúska a brat Gabriel zo Švajčiarska. Prostredníctvom týchto dvoch posielajú svoje pozdravy mnohí ďalší. Marco Vuorri tiež volal. Mnohí sú s nami spojení, chceli by tu byť, ale nemôžu. Dúfame, že sa k nim kázne neskôr dostanú a stanú sa požehnaním všade, kde ich budú počuť.

Včerajší večer sa ma veľmi dotýkal. Nemohol som zaspať, bol som veľmi, veľmi dojatý. Aký verný je náš Boh? Koľko úsilia vynakladá, aby nás priviedol tam, kde nás chce mať! A ako nám zjavuje svoje Slovo a prostredníctvom svojho Ducha nás vedie do najhlbších hĺbok Slova! Aj za to sme zo srdca vďační.

Dnes budeme pokračovať v preberaní Slova, ale počas toho počítajme aj s Božím pôsobením. Žeby sme nielen počúvali, ale Boha počas toho prežili, stali sa účastnými toho, čo počujeme, žeby sme to nielen počuli, ale aj prežili. Všade, kde bol Pán prítomný, ľudia to, čo kázal, prežili. Spasenie, uzdravenie, oslobodenie – tam, kde bol Pán, boli požehnania každého druhu. Ak veríme, že je On medzi nami, tak sa musí opakovať všetko, čo On kedy urobil. Ale musíme byť na to naladení, musíme s tým počítať, musíme to očakávať. A potom sa to stane, pretože to sľúbil.

Už sme počuli nádherné Slovo. Všade je evanjelium, už v Starom zákone:

„Posilnite spustené ruky...“ [Iz 35:3-4] čítali sme v Izaiášovi 35, verš 3:

„Posilnite spustené ruky zomdlenej a klesajúcej kolená zmocnite. Povedzte tým, ktorí sú bojazlivého srdca: Buďte silní! Nebojte sa! Hľa, váš Boh!“

Tu ide o posilnenie [nem. preklad: útechu], ktoré nám dal Boh. Neutešoval nás len slovami, ale poslal nám aj Tešiteľa, aby nás potešil svojím Slovom [Jn 14:26]. Izaiáš 40 začína známymi slovami:

„Potešujte, potešujte môj ľud...“ [Iz 40:1]

Vieme, že Biblia má 66 kníh, z toho 39 patrí do Starého zákona a 27 do Nového zákona. Práve tu, v 40. kapitole proroka Izaiáša, začína úvod do Nového zákona Tu stojíte vo verši 3:

„Hlas volajúceho na púšti: Upravte cestu Hospodinovu, urovnajte na pustine hradskú nášmu Bohu!“ [Iz 40:3]

Vieme, že toto Slovo sa vzťahuje na Jána Krstiteľa, ktorý Pánu pripravil cestu. A prial by som si, aby sa všetci teológovia vrátili k východiskovému bodu – totiž k Starému zákonu – aby vedeli, kto chcel prísť, aby potom vedeli, kto skutočne prišiel. Komu bola pripravená cesta, o tom sa tu píše:

„Pripravte cestu Pánovi...”

Pôvodný text hovorí:

„Pripravte cestu Jahvemu, pripravte step pre Elohima, pre Boha.”

Pre koho bola cesta vyrovnaná a cesta pripravená? Kto bol tento Ježiš Nazaretský? Bol to Jahve Starého zákona, Ježiš Nového zákona, Pán v Starom zákone a Pán v Novom zákone. Ale keďže učení Písma už nemajú žiaden základ, zavrhnú izraelský ľud ako ľud zmluvy a Nový zákon vykladajú do všetkých smerov, nemajú vôbec žiadny biblický základ. Preto nemôžu biblicky veriť a o Svätom Písme filozofujú a vykladajú si ho, ako sami chcú.

Smieme sa považovať za blahoslavených a ceníme si, že nám Boh dal milosť vrátiť sa k prameňu – nevykladať, ale veriť všetkému, veriť tak, ako hovorí Písmo [Jn 7:38] – a to je to, na čom záleží. Jeden Pán, jedna viera, jeden krst [Ef 4:5-6], jeden Boh a Otec, z ktorého je všetko – jedno evanjelium, jedna spása, jedno uzdravenie, všetko máme v jednom, v našom Pánovi.

V Izaiášovi 49 verš 13 sa píše:

„Prespevujte, nebesia, a plesaj, zem, jasajte, vrchy, lebo Hospodin potešil svoj ľud a zlutoval sa nad svojimi strápenými.” [Iz 49:13]

Nad tým budú plesať nebesia a jasať zem. Hory budú plesať pred Pánom, ktorý potešil svoj ľud. On nepotešoval slovami, ale skutkami a potom nám poslal Tešiteľa, aby s nami zostal naveky. [Jn 14:16]

Brat Geiler už túto myšlienku o svetle vyjadril v úvodnom Slove. Stojí v prorokovi Izaiášovi, v posledných veršoch 8. kapitoly a v prvom verši 9. kapitoly:

„Ľud, ktorý chodil vo tme, uzrie veľiké svetlo, a nad tými, ktorí bývali v zemi tône smrti, zaskveje sa svetlo.” [Iz 9:2]

Ján prišiel, aby vydal svedectvo o svetle, ktoré práve prišlo na svet, aby osvietilo všetkých ľudí [Jn 1:6-7]. Nie všetci sa však nechajú osvietiť. Preto je nevyhnutné Slovo počúvať a vo viere ho prijímať. Len vtedy, keď sa Slovo, ktoré k nám prostredníctvom kázania prichádza, spojí s vierou, môže začať Boží Duch pôsobiť.

O izraelskom ľude stojí v 1. Kor. 10 a potom v liste Židom, že im Slovo nepomohlo, pretože ho nespojili s vierou. [1 Kor 10:5; Žd 4:2] Boh chce, aby sme mu verili. Boh chce, aby sme mu dôverovali. Boh chce, aby sme ho vzali za Slovo a počítali s tým, že za ním stojí. Dúfam, že aj dnes ku kázaniu priložíme srdce, aby s nami Boží Duch mohol kráčať vpred.

Môžete mi veriť, že môže prísť aj ten najväčší kazateľ a môže sa zjaviť najväčší prorok, ak sa ľudia nedajú uchopiť Božím Duchom, inak sa nič nedá urobiť.

O našom Pánovi je napísané, že keďže v Nazarete neverili, nemohol tam urobiť veľa zázrakov. [Mt 13:57-58] Čo to bolo? Všetko stojí na základe viery, a preto aj my musíme stať na najsvätejšom základe viery a modliť sa v Svätom Duchu [Jn 4:24].

Teraz si prečítame niekoľko miest, ktoré sa týkajú dnešného dňa – dňa Letníc, a teda skúsenosti a udalosti v dejinách spásy. Podobne ako Golgota, ukrižovanie, zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie, aj vyliatie Ducha Svätého je udalosťou v histórii spásy. Je tu pre nás ako spásna skutočnosť, ktorú môžeme prežiť. Tu v Joelovi 3 v 1. verši stojí:

„A potom sa stane, že vylejem svojho Ducha na každé telo, takže vaši synovia a vaše dcéry budú hovoriť prorocky, vaši starci budú mať zjavenia vo snoch, vaši mladíci budú vidieť videnia, ba aj na sluhov a slúžky vylejem svojho Ducha v tých dňoch.“ [Jl 2:28-29]

Tolko z tohto Božieho Slova. Tu Pán nepovedal: „Pošlem vám nejakého iného človeka,“ ale: „Vylejem svojho Ducha.“ Svätý Duch je Boží Duch, nič iné. A tu máme zasľúbenie, tak hovorí Boh:

„A potom sa stane, že vylejem svojho Ducha na každé telo.“

Za chvíľu si prečítame Skutky apoštolov, 2. kapitolu, aby sme si ukázali, ako to Peter potvrdil. Skutky apoštolov, kapitola 2 verš 14:

„Ale Peter zastanúc si s jedonástimi povýšil svoj hlas a povedal im: »Mužovia Židia, aj vy, ktorí bývate v Jeruzaleme, všetci, nech vám je toto známe, a počujte moje slová! Lebo títo nie sú spílť, ako sa vy domnievate, lebo veď je ešte len tretia hodina dňa. Ale toto je to, čo je povedané skrze proroka Joela: »A bude v posledných dňoch, hovorí Boh, že vylejem zo svojho Ducha na každé telo, a vaši synovia budú prorokovať i vaše dcéry, a vaši mládenci budú vídať videnia, a vašim starcom sa budú snívať sny. Áno i na svojich sluhov a na svoje dievky vylejem zo svojho Ducha v tých dňoch, a budú prorokovať. A dám vidieť zázraky hore na nebi a znamenia dole na zemi, krv a oheň a dymovú paru. Slnce sa obráti na tmú a mesiac

na krv, prv ako prijde deň Pánov, veľký a slávny. A bude, že každý, ktokoľvek bude vzývať meno Pánovo, bude spasený.« [Sk 2:14-21]

Je jednoducho úžasné ako Boží muži v Novom zákone, vedení Svätým Duchom, založili všetko, čo sa dialo, na Biblii. Radujeme sa z toho, že máme pod našimi nohami viery jasný, neotrasiteľný základ. Všetko, čo bolo v Starej zmluve zasľúbené, sa v Novej zmluve naplnilo a bol o tom podaný dôkaz.

Peter zašiel až na deň Pánov, ktorý je blízko pred nami. Presne tak, ako proroci Starého zákona, aj apoštoli Nového zákona zahrnuli do zvestovania aj prorockú časť dejín spásy. Presne tak to robíme aj my v týchto dňoch. Nemôžeme inak, ako do zvestovania zahrnúť aj prorockú časť, ktorá k tomu tiež patrí.

Vidíme, že vyliatie Ducha Svätého bolo doprevádzané nadprirodzenými javmi. Tak prirodzene, ako sa nám všetkým môže udiť krst Duchom a aj prebieha a patrí k tomu, keď sme sa stali veriacimi, tak určite sú s ním spojené aj nadprirodzené veci. Boh môže ukázať videnia, môže sa dotknúť pier, pomazať jazyk, aby v jeho mene skrze svojho Ducha hovoril, čo má byť povedané. O tom čítame hneď v Skutkoch apoštolov 2 od verša 5:

„A bývali v Jeruzaleme Židia, nábožní mužovia, zo všetkých národov, ktoré sú pod neбом. A keď povstal ten hlas, sišlo sa množstvo, a boli celí zmätení, lebo ich počuli hovoriť jeden každý svojím vlastným jazykom.“ [Sk 2:5-6]

V deň Letníc nebol potrebný dar výkladu alebo tlmočenie, títo Boží muži tam hovorili v rôznych jazykoch a prítomní to počuli každý vo svojom vlastnom jazyku. Potom to v 11. verši zhrnul:

„... čujeme ich hovoriť našskými jazyky veľké veci Božie.“ [Sk 2:11]

Včera večer sme sa už dotkli myšlienky, že nejde len o to, aby sme hovorili len pár slov v jazykoch. To je jej súčasťou, nič proti tomu. Pavol povedal:

„Chcel by som, aby ste všetci hovorili jazykmi, a ešte viac, aby ste prokovali...“ [1Kor 14:5]

Potom, ako múdry Boží muž, k tomu povie:

„... v sbore by som chcel prehovoriť radšej päť slov svojou myslou, srozumiteľne, aby som aj iných poučil, než desať tisíc slov jazykom.“ [1Kor 14:18-19]

Prečo? Pretože ak hovorím tisíc slov v jazykoch, tak tisíc ľudí ešte stále nerozumie tomu, čo bolo povedané. Ale ak v jednej vete jasne vyslovím

päť slov, tisíc ľudí môže naraz pochopiť, čo im chce Boh povedať. Všetko na svojom mieste. Pavol píše, že hovorenie jazykmi slúži na budovanie jednotlivca, zatiaľ čo prorocká reč slúži na budovanie celej Cirkvi. [1Kor 14:4] Všetko na svojom mieste.

„*Snažte sa horlivo...*“ [1Kor 12:31], ako povedal Pavol, a Boh nám to všetkým dá. Teraz však s podmienkou, že budeme všetko robiť tam, kde je to biblicky zaradené. A v momente, keď aj v tom Cirkv nájde svoj biblický poriadok, naozaj sa mu podriadi, žeby sme ďalej takto nepokračovali z tradície, ktorú sme prijali alebo aspoň z veľkej časti prijali ... Tu nemôžeme pokračovať ani metodistickým spôsobom, ani baptistickým spôsobom, ani spôsobom letničnej cirkvi. Učinili sme s Bohom nový začiatok, aby sme sa teraz pripojili a kráčali vpred spôsobom Božím, ako je to určené pre tento čas. Nemôžeme preberať veci z iných období, nie, teraz sa musíme podriadiť Božiemu poriadku, a tak pôjde Pán s nami ďalej. Ďakujeme za všetky prežitia, ktoré nám z milosti daroval.

Čítam ďalej zo Skutkov apoštolov 2. kapitoly od 32. verša:

„*Toho istého Ježiša vzkriesil Boh, čoho sme my všetci svedkami. Vyvýšený súc tedy pravickou Božou a dostanúc zasľúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete.*“ [Sk 2:32-33]

Nádherná postupnosť. Úžasné! Ó, keby sme to mali pred očami tak, ako nám to pred oči postavil Boh. Ak sa vrátíme k prvým veršom v 1. Mojžišovej, tak tam sa píše:

„*Duch Boží sa oživujúci vznášal nad vodami.*“ [1M 1:2]

Boží Duch tu nebol až s Novým zákonom, Boží Duch tu bol od večnosti, odkedy je tu Boh. Duch Boží sa vznášal nad hlbínami. V Božom Duchu je svetlo a teplo. Potrebujeme svetlo a teplo pre božské semeno, aby mohol byť zárodok privedený k životu! Bolo v ňom svetlo a teplo. Ale ešte sa nič nemohlo stať, stalo sa to, až keď Boh prehovoril. Boh prehovoril a bolo to tam. [Ž 33:9] Keby sa však Boží Duch nevznášal nad hlbínami, nič by sa nemohlo stať. Potom by ani Boh neprehovoril. Pretože keď Boh hovorí, stane sa to – On prikáže a je to tu.

Aj to sme zdôraznili – tak to predsa začalo v Novom zákone. Zasľúbenia dané Božím Duchom skrze prorokov sa začali naplňovať. Ján bol naplnený Svätým Duchom už v lone matky. [Lk 1:15] Na čo a prečo? Aký bol účel? Bol zasľúbeným prorokom, prorokom, ktorý patril do dejín spásy Nového zákona, prorokom, ktorý postavil most zo Starého do Nového zákona! Naplnený Svätým Duchom od narodenia – niet divu, že takto mohol vykonávať službu Bohu a pripravovať pre Pána cestu.

Ako to bolo s Ježišom Kristom, našim Pánom? Zrodený z Ducha:

„Svätý Duch prijde na teba, a moc Najvyššieho ti zatôni, a preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží.“ [Lk 1:35]

Prišlo Slovo zaslúbenia a na Slovo prišiel Duch a učinil Slovo telom. To je Božie tajomstvo! Slovo sa stalo telom [Jn 1:14], Slovo je Duch a život [Jn 6:63]. On sa znížil a stal sa človekom. A my vidíme, ako sa to stalo. Splodený z Ducha: *„Duch Svätý ťa zatieni.“*

Potom to pokračovalo stále ďalej. Predtým, ako náš Pán odišiel z tejto zeme, povedal:

„A hľa, ja posielať zaslúbenie svojho Otca na vás, a vy buďte v meste Jeruzaleme, dokiaľ nebudete odiati do moci z výsosti. ... ale prijmete moc Svätého Ducha, ktorý prijde na vás, a budete mi svedkami i v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii a tak až do poslednej končiny zeme.“ [Lk 24:49; Sk 1:8].

Vyslovil to už prorok Zachariáš v 4. kapitole, keď videl svietnik:

„Nie vojskom ani silou sa to stane, ale mojím Duchom, hovorí Pán.“ [Za 4:6]

Máme teda do činenia s pôsobením Svätého Ducha. Vidíme, že keď bol Kristus, náš Pán, uvedený do služby a pokrstený v Jordáne, je tam napísané:

„... a hľa, otvorily sa mu nebesia, a videl Ducha Božieho, ktorý sostupoval akoby holubica a prichádzal na neho.“ [Mt 3:16]

Čo to bolo? Z Ducha splodený, potom Duchom pomazaný, uvedený do služby, sám Ducha prijímajúci. Tu je tajomstvo: On ako Boží Syn tu, vo svojom ľudskom tele prijal Božieho Ducha za všetkých Božích synov a dcéry, aby potom mohol krstiť Duchom a ohňom, totiž všetkých Božích synov a dcéry! To predsa nie je nič pre teológov, aby si lámali hlavu nad tým, ako je to s Božstvom. S Božstvom to bolo vždy dobré a vždy to dobré bude. Otázkou je, ako je to s teológmi a s Božím ľudom v tomto čase! Máme dočinenia s dejinami spásy. Nie s vecami, ktoré rozoberáme a potom vykladáme a prevraciame podľa našich predstáv alebo chápania. Musíme vidieť Božiu líniu spásy! Všetko sa stalo kvôli nášmu vykúpeniu s naším Vykupiteľom pre vykúpených a práve z tejto perspektívy sa na to všetko musíme pozeráť.

A tak vidíme nášho Pána, ako v ľudskej podobe v pokore hovorí:

„Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane.“ [Lk 22:42]

Predstavte si to! Toto nehovoril jeden Boh druhému. To voči Bohu vyslovil Ježiš Kristus, Syn človeka, tak, ako to musíme vysloviť my všetci. „*Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane.*“

A čo povedal Jánovi, ktorý ho odmietal pokrstiť? Povedal:

„*Nechaj teraz, lebo tak nám sluší, aby sme naplnili všetku spravodlivosť.*“ [Mt 3:15]

On, Syn človeka, sa stal poslušným, poslušným až na smrť na kríži [Fp 2:8]. Ľudia nechápu, že Boh môže na seba vziať takúto úlohu a úplne sa zriecť seba samého s jediným cieľom: aby sa sám stal smrteľným podľa tela, aby tak odňal smrti jej moc a vytrhol jej osteň [Žd 2:14]. Aby sme mohli neskôr, ako Pavol, povedať: „*Smrť, kde je tvoj osteň? Kde je tvoje víťazstvo?*“ [1Kor 15:55] Aby sme sa už ani my nemuseli báť smrti, lebo poznáme toho, ktorý ju premohol a zvíťazil aj nad peklom a diablom.

My sa nad biblickými miestami ako je toto nepohoršujeme. Aj keď stojí napísané:

„*Keď bol teda povýšený Božou pravicom...*“ [Sk 2:33]

Pristavme sa pri tom. Prečo už žalmista povedal: „*Pánova pravica je vyvýšená, Pánova pravica si podrží víťazstvo.*“? [Ž 118:16]

Tu máme víťazstvo, pretože potom, čo na Golgote zvíťazil, bol vyvýšený Božou pravicom. To je predsa evanjelium! Starozákonní proroci v tieňových obrazoch predpovedali, čo sa stane v skutočnosti.

„*Vyvýšený súc tedy pravicom Božou a dostanúc zaslúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete.*“ [Sk 2:33]

Tam, kde je vyliaty Svätý Duch, je niečo vidieť a niečo počuť. Je možné niečo vidieť, je niečo počuť. Peter, tu hovorí: „... čo vy teraz vidíte a čujete.“ Čakáme na pôsobenie Ducha Svätého, pri ktorom niečo uvidíme, prežijeme, počujeme! Veríme v to všetci? Iste! Je to Sväté Písmo. Všade, kde bol vyliaty Svätý Duch, kde na ľudí zostúpil, bolo niečo počuť, bolo niečo vidieť, totiž to, čo Boh tu na zemi koná! Čítali sme, že na Letnice zvestovali veľké Božie skutky.

Otázka včera večer znela: Sme pripravení dať svoj jazyk k dispozícii Bohu? Pretože je to naozaj zlo tu na zemi. [Jk 3:8] Človek dokáže držať na uzde a ovládnuť všetko, ale nie jazyk. A práve preto vzal Boh jazyk. Chcel, aby bol tento jazyk rozžeravený božským ohňom, a preto sa im zjavili jazyky, akoby rozdelené ohňom [Sk 2:3].

A ako to bolo s prorokom Izaiášom, keď videl Kráľa kráľov na tróne a hľadel na Božiu slávu? Ó, tam sa uvidel v zrkadle a zvolal:

„Beda mi, zahyniem, lebo som človek nečistých rtov a bývam uprostred ľudu nečistých rtov.“ [Iz 6:5]

A čo sa stalo? Anjel dostal príkaz:

„Vezmi uhľik z oltára a dotkni sa ním jeho rtov, aby bol čistý.“ [Iz 6:6-7]

A stal sa čistým, lebo sa dotkol jeho rtov. Aj my sme sa stali čistými, keď sme sa okúpali vo vodnom kúpeli Slova, sme čistí pre Slovo, ktoré k nám Pán hovoril [Jn 15:3].

Teraz však ide o jazyk, aby bol aj ten očistený, posvätený a postavený do služby Bohu.

Potom v tej istej kapitole proroka Izaiáša prišla otázka:

„Koho mám poslať a kto bude naším poslom?“ [Iz 6:8]

Teológovia si toto slovo „naším“ neustále nesprávne vykladajú do všetkých možných smerov. Prečo musia ísť vždy opačným, je nepochopiteľné. Stačí čítať, že Kráľ kráľov bol obklopený zástupmi, cherubínmi a serafínmi. Potom nie je vôbec ťažké vedieť, ku komu hovoril. [Iz 6:1-2] Potom už nie je potrebné lúštiť ani hádať. Potom vieme, kto bol prítomný. A Pán predsa nehovorí k tým, ktorí sú neprítomní. On hovorí k prítomným.

Rovnako je to aj so Slovom o stvorení v 1. Mojžišovej 1:26-28: *„Učiniťme človeka...“ [1M 1:26]*

Keď sa Boh pýta Jóba:

„Kde si bol, keď som zakladal zem? Oznam, akže znáš rozum? Kto položil jej rozmery, keď vieš? Alebo kto roztiahol po nej šnúru? Na čom stoja a do čoho sú zapustené jej podstavce, alebo kto položil jej uholný kameň, keď spolu plesaly hviezdy rána, a keď jasali všetci synovia Boží? “ [Jób 38:4-7]

Boli prítomní! Hovoril k nim Boh! Zopakujme ešte raz: Boh nehovorí k neprítomným, Boh hovorí k prítomným. Ale môžem vám povedať, kto chýbal, vždy keď Boh hovoril – zákonníci a farizeji, oni chýbali – a preto nevedia, ku komu Boh hovoril.

Ak sme boli pri tom, keď Boh hovoril, tak sme nielen počuli, čo povedal, ale sme mu aj rozumeli a budeme to chápať. Verím, ako brat Branham raz povedal: **„Boli sme prítomní pri všetkom, pretože sme už boli v Bohu.“** Boli sme v Bohu. A Pavol učil, že sme boli v Kristovi, s Ním boli ukrižovaní, s Ním boli pochovaní, s Ním sme vstúpili do smrti [Gl 2:20]. Len ak sme naozaj časťou Boha, ak sme z Boha narodení, tak všetkému porozumieme, každú vec, ktorá s Bohom môže súvisieť, pochopíme z Božského hľadiska a budeme mať osvietenú zjavením Ducha.

Čítame ďalej v 1. liste Korinťanom 15, verš 45:

„Tak je aj napísané: Prvý človek Adam sa stal živou dušou, posledný Adam duchovnou bytosťou tvoriacou život.“ [1Kor 15:45, podľa nem. prekladu]

Tu musíme byť veľmi, veľmi pozorní. *„Posledný Adam (druhý Adam) duchovnou bytosťou tvoriacou život.“* Tak, ako pozemsky všetci prichádzame po Adamovi a Eve, tak podľa božského stvorenia pochádzame po Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. On je podľa toho, čo je napísané v Zjavení 3 [Zj 3:14] počiatkom Božieho stvorenia. V Zjavení Jána sa v 3. kapitole 14. verši píše:

„A anjelovi sboru Laodičanov napíš: Toto hovorí Ameň, ten verný a pravdivý svedok, počiatok stvorenia Božieho.“

Boh učinil nový začiatok, začiatok nového stvorenia. Preto Pavol píše:

„Ak je niekto v Kristovi, je nové stvorenie.“ [2Kor 5:17]

Preto Ježiš povedal:

„Musíte sa znovu narodiť, inak nemôžete vidieť Božie kráľovstvo.“ [Jn 3:3]

A Pán povedal:

„Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je duch.“ [Jn 3:5-6]

Vráťme sa rýchlo k tomuto veršu. 1 Korinťanom 15:45 [nem. preklad]:

„... posledný Adam život tvoriacou duchovnou bytosťou.“

Kiež by sme to teraz pochopili! Nielenže sa sám stal tým, čím bol, ale sa tým stal preto, aby potom mohol tvoriť, aby mohol stvoriť. Podľa jeho druhu prichádzajú ďalší Boží synovia a dcéry.

Môžeme čítať z listu Židom 1, kde je Slovo, ktorému majú problém porozumieť nielen teológovia, ale aj kazatelia:

„Preto ťa pomazal, ó, Bože, tvoj Boh olejom plesania...“ [Žd 1:8-9]

To je ťažké Slovo. Čítal som to, aby ste vedeli, že je to napísané. Nevyhýbame sa ťažkým miestam, radujeme sa z nich. Čím ťažšie sa miesto zdá byť, tým väčšie je Božie zjavenie v ňom! Stopercentne! Keď je niečo ľahké, tak je to ľahké, ak je ťažké, tak je to ťažké – niečo to váži a toto tu má veľkú váhu. Stojí napísané v Židom, kapitola 1 verš 8:

„Ale o Synovi hovorí: Tvoj trón, ó, Bože, na vek veku, a berla tvojho kráľovstva berlou priamosti. Miloval si spravodlivosť a nenávidel si nepravosť.“

ti. Preto Ťa pomazal, ó, Bože, tvoj Boh olejom plesania nad tvojich účastníkov.“ [Žd 1:8-9]

Haleluja! Chvála Bohu. Teraz som mohol jasať. Teraz som mohol jasať:
„Preto Ťa pomazal, ó, Bože, tvoj Boh olejom plesania...“

Boh, ktorý bol v Duchu, vykonal splodenie, aby sa zjavil ako Boh v tele, Imanuel, Boh s nami, a potom sa Boh v Duchu spojil s Bohom v tele, aby boli jedno vo všetkom. A my sme s Ním boli spojení v Jeho ľudskom tele skrze Ducha!

Ó, mohol by som preskočiť cez tento stôl. To je Božie zjavenie! Z Boha mohol vzišť len Boh a z Božieho Syna môžu vzišť len Boží synovia a dcéry! To je tajomstvo Boha v Kristovi. Sám neviem nájsť slová, ktorými by som to opísal, ale vy všetci to chápete, však? Áno, všetko sa to stalo zjavením. Nie nejaké zjavenie, ktoré sa vznáša niekde vo vyšších sférach, ale Božské zjavenie, ktoré zahŕňa aj nás. A to je to nádherné!

Mnohí majú zjavenia a sami stoja mimo a majú len predstavy a fantázie. Nie, Božie zjavenie zahŕňa nás, zahŕňa Ježiša Krista, zahŕňa všetko. A podľa toho poznávame, že sme dostali zjavenie podľa Božieho Slova. Takže, vôbec žiadny problém. Boh, ktorý bol Duchom, sa musel zjaviť v ľudskej podobe, stať sa Imanuelom, teda „Boh s nami.“ A toto telo z mäsa sa muselo premeniť späť na telo ducha, na telo vzkriesenia. Ach, aké tajomstvo! Aby sme aj my všetci, ktorí sme boli milosťou vykúpení, mohli byť z tejto smrteľnej schránky vyňatí a premenení, aby sme boli jemu rovní. Potom ho uvidíme takého, aký je. [1J 3:2] Toto je evanjelium, toto je zjavenie Ježiša Krista. To je pre nás duchovným pokrmom.

Ak vám teda niekto prečíta toto miesto a povie: „Áno, ale moment, tam sa hovorí, že jeden Boh hovoril k druhému Bohu.“ Áno, ale my to vidíme na základe Božieho zjavenia a presne vieme, čo je tým myslené. Boh, ktorý bol v Duchu, si stvoril pozemský príbytok, aby mohol uskutočniť tu na zemi vykúpenie. A táto pozemská časť musela byť zbožštená, musela sa vrátiť do tela vzkriesenia. A preto v Svätom Písme nachádzame všetky tieto udalosti.

Nezabúdajme: Boží Duch pôsobil od počiatku. Vznášal sa nad hlbinaми. A Boh uskutočnil svoj plán spásy. V Ježišovi Kristovi, našom Pánovi, nás ako božské semeno zahrnul do božského plánu spásy. Teraz sme telo z jeho tela a kosť z jeho kostí. [Ef 5:30] Sme Božie deti, sme Boží synovia a dcéry.

V Jánovi 10, keď sa Ježiš nazval Božím Synom a povedal:

„Ako môžete obviňovať z rúhania toho, ktorého Otec posvätil?“ [Jn 10:33:36]

A keď povedal, že je Boží Syn, hneď ste povedali: „Ty sa robíš rovný Bohu!“

Vedeli, že Boží Syn je sám Boh, zjavený v ľudskej podobe, lebo tak je napísané:

„... a nazovú jeho meno: Predivný, Radca, Silný Boh, Udatný Hrdina, Otec Večnosti, Knieža Pokoja.“ [Iz 9:6]

Oni to veľmi dobre vedeli. A vtedy povedali: „Ty si sa rúhal Bohu, robíš sa rovným Bohu, keď tvrdíš, že si Boží Syn, lebo potom by si bol v skutočnosti sám Boh v ľudskej podobe.“ Nerozumeli tomu. Ale presne tak to bolo – On bol Imanuel – Boh s nami, zjavený v tele, kvôli nám.

Takže každý opis, každé biblické miesto, ktoré nachádzame v Písme, musíme jednoducho vidieť v správnom kontexte, pozeráť sa naň z nadhľadu, zaradiť to do dejín spásy.

Adam, živá bytosť, duševná bytosť, Kristus, život tvoriaca duchovná bytosť, a podľa jeho druhu sú splodení všetci Boží synovia a dcéry. A jeho splodenie prebehlo tak, že najprv bolo prinesené a uverené Slovo. Potom prišiel Duch, Slovo oplodnil, obživil ho a splodil život. Tak sa narodil Kristus. Takto sme všetci znovuzrodení, keď prijmeme semeno Božieho Slova a necháme v sebe pôsobiť Božieho Ducha. Už v čase, keď počúvame Slovo, sa to môže stať. A to by bolo najlepšie. Keby pri kázaní mohol Boží Duch Slovo sprevádzať a tiež uskutočňovať to, čo je v Slove napísané, vypôbiť v nás všetkých, ktorí nielen počúvame, ale počúvajúc veríme a veriac Boha prežívame, približujeme sa k Bohu, áno, aby sme boli prostredníctvom kázania spojení s Bohom. Kázanie pochádza od Boha a vedie k Bohu a Slovo, ktoré vychádza z Božích úst, sa nevráti prázdne, ale splní to, na čo bolo poslané [Iz 55:11].

Pamätajte, prosím, že Boží Duch sa ešte teraz vznáša. Je vyliaty, pôsobí v tebe, vo mne, dokonca aj tu dnes. A ja sa radujem, že bola vytvorená taká milá atmosféra. V našom strede je také očakávanie, taká pozornosť, akú sme v minulosti zriedkakedy videli. Takmer napätie, ako to bude? Ako to bude pokračovať? Ale už nie s otáznikmi, ale s presvedčením, s vierou, s dôverou, s pohľadom na Boha, ideme ďalej s vedomím, že On ide pred nami. Budeme si dávať pozor, aby sme ho nepredbehli. Prosíme ho, aby sa pozdvihol, a potom sme pripravení ho nasledovať.

Rád by som pokračoval v čítaní z tejto nádhernej kázne „**Znamenie**“. Ako som začal už včera večer na strane 16, kde brat Branham hovorí:

„Poslal nám späť svoj vlastný život na svedectvo, že nás prijal. Aká istota! Áno, aj keby som kráčal údolím tieňa smrti, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.“ [Ž 23:4]

Brat Branham tu hovorí: **„Poslal nám späť svoj vlastný život na svedectvo.“**

Čítame: **„Stal sa duchovnou bytosťou tvoriacou život.“** Veď podľa pozemského sme už všetci splodení. Podľa duchovného On je, On vytvára život. Jeho Slovo je duch a život. Posiela nám svoje Slovo, aby nás uzdravil, aby bolo do nás vložené ako semeno.

Čítame ďalej. Aha, myšlienka je, že som to chcel zdôrazniť. Brat Branham tu hovorí:

„Aká istota! To je istota. Istota viery skrze Ducha Svätého. Jeho Duch svedčí nášmu duchu, že sme sa stali Božími deťmi. [Rm 8:16]“

Ako často sa stretávam s ľuďmi, ktorí sa ma len naliehavo a úprimne pýtajú: „Brat Frank, môžeš mi povedať, či som spasený?“ A otázky pokračujú ďalej a ďalej. Vážne, otázky sa stále opakujú: „Môžeš mi povedať, či som naozaj znovuzrodený? Zjavil ti to Boh?“ Prečo by mi mal Boh zjaviť, či si spasený, či si znovuzrodený? Boh ti to musí zjaviť skrze Ducha:

„Jeho Duch vydáva svedectvo nášmu duchu.“ [Rm 8:16]

Ja by som ti mohol povedať mnoho, ty by si sa na to spoľahol, a to len preto, že ti nechcem ublížiť a vyslovujem veci vo viere. Nie, túto istotu musí každý odvrátiť od Boha samotného. Môžem ti len povedať, že spolu z celého srdca verím, že to Boh učinil. Potom je však na vás, aby ste to s vierou uchopili a radovali sa z toho.

Poviem vám, keď sa to skutočne stane. V okamihu, keď sa už nemusíš trápiť a pýtať sa: „Prežil som to, alebo nie?“, v okamihu, keď ti dá Boží Duch túto istotu, vstúpi do tvojho srdca radosť a pokoj a ty to vyslovíš vlastnými ústami: „Som vykúpený. Som Pánovým majetkom. Prijal ma. Viem, že môj Vykupiteľ žije.“ Je to požehnaný okamih, ktorý môže, ktorý musí prežiť každý človek. Je to okamih nadobudnutia istoty viery, že si ospravedlnený krvou, ktorá tiekla na Golgote. Ospravedlnený Bohom. Už nie je čo vyrovnávať. Všetko bolo vyrovnané. Dlh bol splatený, hriech odpustený. A v tej chvíli Ho začneš chváliť a ďakovať mu.

Koľkí túto Pánovu radosť ešte neprežili? Musíte ju prežiť ešte dnes. Dnes je krásny deň, deň, ktorý učinil Pán. On nie je vzdialený. Ako nám zjavil svoje Slovo! Áno, môžeme povedať, že nás miluje tak vrúcne a srdečne, že nám odhaľuje najhlbšie hlbiny svojho Božstva. A predsa neob-

chádzame spásu duše. Načo by nám bolo, že sme boli poučení o celom Božom kráľovstve, ak sme sa doň nenarodili? Potom by sme dostali veľa poučenia bez toho, aby sme mali účasť na veci samotnej. Nie, ja by som chcel, aby všetci, ktorí Slovo počujú z mojich úst, boli spasení. Chcel by som, aby dosiahli cieľ, a preto, či už budeme hovoriť evanjelizačne, alebo sa budeme zaoberať učiteľskou alebo prorockou časťou, v každom kázaní znova a znova prichádzame ku Golgote, k vykúpeniu, k spásu, k spaseniu. A to je na tom to krásne. To je to úžasné. Neblúdime v učeniach, ale vždy nájdeme cestu späť ku krížu. „*Moja túžba smeruje ku krížu.*“ [pieseň] Hlásame Božie tajomstvá, všetko, všetko, ale stredobodom nášho kázania je Ježiš Kristus, ten Ukrižovaný, Zmŕtvychvstalý, Pán, náš Spasiteľ.

Čítam ďalej. Brat Branham tu hovorí:

„On vzal na seba náš hriech a zomrel. Zaplatil cenu, vylial svoju krv a dal nám svoj dôkaz, svoj vlastný život. Teraz sme dokonalí.“

Áno, možno si poviete: „Je to pravda, že sme dokonalí?“ Radšej by som tisíckrát urobil klamára zo Satana, ako čo i len raz z Boha. Boh nám to hovorí vo svojom Slove:

„Lebo ktorých predzvedel, tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna, aby on bol prvorodeným medzi mnohými bratmi. A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.“ [Rm 8:29-30]

List Rimanom, kapitola 8 verš 29. Verím tomu, čo hovorí Božie Slovo:

„A tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Ježišovi Kristovi.“ [Rm 8:1]

A o tom je veľa miest v Písme. Ja verím Bohu. Verím, že On zaujal naše miesto, niesol našu vinu a hriech, zomrel za nás ako Boží Syn, aby sme mohli byť úplne slobodní a dokonalí pred Božou tvárou.

Počúvajte ďalej:

„Pád je odčinený. (Tým je myslený pád do hriechu.) **Pre veriaceho už hriech neexistuje. Ó, Bože, aké milosrdenstvo! Nech ľudia pochopia, že pád je odčinený. Ježiš povedal: »Kto verí mojim Slovám a tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.«** [Jn 5:24] **Pád je odčinený. Amen.“**

Kde sa nachádzaš? V smrti alebo v živote? Vo svetle alebo v tme? Veriaci alebo neveriaci? Nemôžeš byť oboje: buď si jedno, alebo druhé. Čo stojíš napísané?

„On nás vytrhnul z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky.“ [Kol 1:13]

Spolu s Kristom sme boli prenesení do nebieských miest. On sa stal podobným nám, aby sme sa my stali podobnými jemu: „*v spôsobe nájdený ako človek*“ [Fp 2:8], aby sme my niesli jeho božské vlastnosti, jeho cnosti, dokonca ovocie Ducha, a to deväťnásobné, ako je opísané v liste Galatanom 5 [Gl 5:22]. Ovocie Ducha je láska, pokoj, radosť, trpezlivosť, jemnosť, láskavosť a všetky tieto ovocia, ktoré sú tam vymenované. Kde sa nachádzaš ty?

Drahé srdce, dnes ti bol prístup uľahčený ako nikdy predtým. Už len jeden krok, ešte jeden krok, ešte jeden krok viery, ešte jeden krok viery a prežiješ to. Stačí jeden krok viery v Ježiša. Vo svojom srdci povieš: „Pane, teraz ťa poznávam, teraz ťa prijímam. Som tvoj pre čas i večnosť.“ A potom sa postarajte o to, aby na to boli pripravení aj ľudia okolo vás, pretože vtedy prepukne radosť, vtedy prepukne vďačnosť, pretože vtedy získate istotu, že ste boli prijatí, že ste sa stali Božím dieťaťom. A to je dôvod na radosť a uctievanie.

Čítam ďalej:

„Dôkazom je samotný Boží život. Keď Boh stvoril prvého človeka, učinil z neho syna. Tento syn bol (nuž, tu sa píše) skazený (možno zle zvolené slovo), pretože počúval svoju ženu Evu namiesto Boha. Žena poslúchla diabla namiesto svojho manžela.“

A potom to pokračuje ďalej. Všetko si to môžete prečítať. Nastal čas, v ktorom všetci, muži i ženy, v ktorom všetci, ktorí Bohu veria, sú mu poslušní a podriadení. Ak však chceme pred Bohom obstáť, musíme dodržiavať Boží poriadok. Hlavou Krista je Boh, hlavou muža je Kristus a hlavou ženy je muž. [1Kor 11:3] Tak to stojí v 1. Korintským 11 a tak to platí. Akonáhle platí božský poriadok, chceme si ho vziať k srdcu. Ďalej tu brat Branham hovorí:

„Ale on vložil do semena večný život a označil ho za svoje. Pri vzkriesení ho prebudí. Nič z neho sa nestratí. Chápete, čo mám na mysli? Tu to máte. Potom už viac nemôže zahynúť, lebo v ňom je život. Je to dôkaz. U takéhoto človeka spočíva nad telom a dušou. Je tu znamenie, Duch Svätý, že patrí Bohu. Je jeho. A on hovorí: »Keď uvidím znamenie, prejdem pomimo bez úhony.« [2M 12:13]“

V tom čase to bolo znamenie krvi. V 2. Mojžišovej, 12. kapitole. V Novom zákone je znamenie Ducha nad zástupom vykúpeným krvou Barán-

ka. Boh do nás vložil svoj život. Preto máme večný život a nemôžeme už pominúť, tak, ako nemôže pominúť Božie Slovo a Boh. Čo bolo večné, bude večné. Len to, čo je časné, bude časné. A všetci, ktorí dostali večný život, budú žiť naveky.

„V ňom bol život a život bol svetlom ľudí.“ [Jn 1:4]

„Kto má Syna, má večný život; kto nemá Syna, nemá večný život.“ [1J 5:12]

„Toto je pravý Boh a večný život.“ [1J 5:20]

Ach, mohli by sme čítať miesta Písma jedno za druhým. Ďalej:

„Duch Svätý je naším znamením. Preto ste prešli zo smrti do života, keď ste prijali Ducha Svätého. To je to, na čom záleží. Teraz je ten život vo vás. Už viac nemôžete zahynúť.“

Dúfam, že tomu všetci rozumieme. Často je ťažké pochopiť súvislosti, ak nepočujeme celé kázanie. Tu sú však veľmi jasné. Všetko pomínie. Nebo a zem pominú, bezbožní pominú.

Je napísané:

„Pánov deň prichádza, bude horieť ako pec.“ „V ňom sa všetko roztopí, zhorí a zahynie.“ [Mal 4:1, 2Pt 3:12]

A Boh učiní všetko nové [Zj 21:5]. Ale Boh už učinil nových ľudí, ktorí budú v novom nebi a potom na novej zemi. A oni nemôžu zahynúť, pretože majú v sebe Boží život, stali sa Božími synmi a dcérami, aby s Ním večne žili. Rozumieme tomu? Nikdy nemôžeme prestať existovať, pretože sme prijali Boží život.

Biblia hovorí:

„Nikto, kto sa narodil z Boha, nerobí hriechu, lebo jeho semä zostáva v ňom, ba ani nemôže hrešiť, lebo sa narodil z Boha.“ [1J 3:9]

A čo je to semeno? Slovo. Matúš, 13. kapitola [13:23]. Sám Pán povedal: *„Slovo je semeno.“ [Lk 8:11]* Ježiš povedal zákonníkom:

„Ako je možné, že ani len nepočujete moje slová?“ [Jn 8:43] Potom hovorí: *„Lebo nie ste odo mňa.“ [Jn 8:47]* Vtedy povedali: *„My máme Abraháma za otca.“ [Jn 8:39]* Potom pochopíte, ako sa cítil náš Pán. Veď to bol on, ktorý hovoril s Abrahámom a dal mu zasľúbenie [1M 12:1-2].

Takže v sebe trvale nosíme Božie Slovo a nemôžeme hrešiť proti Slovu, pretože potom by sme úplne zničili semeno, ktoré je v nás. A to nejde. Môžeme robiť niektoré veci zle, robiť mnohé chyby, ale nemôžeme byť prichytení pri neviere voči Božiemu Slovu, aj keď sme niekedy nesmelí, nie-

kedy málo veriaci. V hĺbke duše sme však stále v duchu spojení s Bohom na základe viery. My Bohu veríme a dôverujeme.

Potom brat Branham hovorí:

„Amen. Božie semeno v ňom zostáva. Ako by mohol zhrešiť, ak je v nás bezhriešny Boh? A ak je on v bezhriešnom Bohu, teda Boh v nás a my v Bohu, ako môže zhrešiť? Bez ohľadu na to, čo vykonal, krv ho pokryla.“

Je veľmi zarmucujúce, že ľudia hľadia pomimo Golgotu. Hľadia pomimo Golgotu. A čo potom vidia? Potom vidia starého človeka takého, aký práve je a ako žije. Ale keď vidia Golgotu a hľadia jeden na druhého skrze Golgotu, tak viac nebudú vidieť nikoho podľa tela, ale každého podľa Duča [2Kor 5:16]. A ak nehľadím skrze Golgotu na teba, mám právo nárokovať si Golgotu pre seba? Ak postavím mimo Golgoty teba, mám potom právo postaviť pod Golgotu seba? Môžem merať dvoma mierami? Nie, to by boli falošné váhy, a to je pred Bohom ohavnosťou. A to je napísané už medzi dvanástimi zlorečenstvami v Starom zákone, totiž že sa nesmie používať dvojaká miera ani dvojaké váhy [Pr 20:10]. Používame teda jedinou váhu, Božiu váhu. A potom ja vidím teba skrze Golgotu a ty vidíš skrze Golgotu mňa a potom spolu vidíme Ježiša Krista, toho ukrižovaného. A potom sa poznávame ako ukrižovaní spolu s Ním. A potom už nežiješ ani ty, ani ja, ale Kristus žije v tebe a vo mne [Gl 2:20]. A potom vec vyzerá úplne, úplne inak. A potom kráčame s Pánom vpred.

Samozrejme, každý, kto hľadá pomimo Golgoty, môže vymenovať celý zoznam hriechov. Nielen o druhých, ale aj o sebe. Väčšina ľudí si to však necháva pre seba a počíta len hriechy iných.

Včera – teraz mi to prichádza na um – som čítal dve veci v knihe Kráľov, najprv jednu o Saulovi a potom druhú, tiež o Saulovi. Ale každá šla iným smerom. Jedného dňa v bitke Saul povedal:

„Ak niekto niečo vezme, čo i len to najmenšie, je odsúdený na smrť.“ [1Sa 14:43-45]

Chcel, aby ľudia nejedli ani nepili, ale bojovali. A Jonatán namočil hrot svojej kopije do medu a trochu medu zjedol. A Saul sa veľmi nahneval, že niekto prestúpil jeho prikázanie, a povedal:

„Nech je Boh sudcom medzi tým, kto zhrešil a mnou – je dieťa smrti.“

A skutočne, los padol na Jonatána. A Saul mu povedal: *„Istotne zomrieš!“* Vtedy sa prihovorili Jonatánovi priatelia a povedali: *„Kdeže by, nepadne vlas z jeho hlavy...“* [1Sa 14:45]

V ďalšej kapitole Saul zhrešil a neposlúchol prikázanie Božie. A potom ho to zasiahlo. A ja som si pomyslel: Ako rýchlo vystavujeme druhému účet, chytíme ho a povieme: „Istotne zomrieš!“ A na druhý deň nás zasiahne Boží súd. Dnes niekoho posudzujeme podľa nášho ľudského spôsobu, podľa našich predpisov, a nie podľa Božieho Slova. A na druhý deň nás zasiahne Boží súd, pretože sme neposlúchli príkaz Pánov. Áno, a čo sa stalo v tom okamihu? Deň predtým tam Saul stál ako sudca a povedal: „*Istotne zomrieš. Neuposlúchol si môj príkaz. Musíš zomrieť.*“ A na druhý deň prišiel k Saulovi Samuel a povedal: „*Hospodin ťa zavrhol, lebo si prestúpil Boží príkaz.*“ [1Sa 15:23]

Nie je to s nami rovnako, totiž že hráme dve úlohy? Dnes robíme jedno a hovoríme: „Istotne zomrieš, urobil si to a to. Nedovolím, aby ti to prešlo.“ Áno, s čím chceš pred Bohom prejsť? Kto si namýšľa, že s tým pred Bohom prejde? Dnes chytíš ty mňa, zajtra chytí Boh teba. Radšej padnem do rúk Božích ako do ľudských. [2Sa 24:14] Ale tak to niekedy v živote býva. Hovorím vám, celé Písmo je inšpirované Bohom a je užitočné na poučenie a budovanie, aby bol Boží človek dokonalý [2Tm 3:16-17]. Musíme sa učiť zo všetkého, dokonca aj z chýb iných. Potom sú pre nás požehnaním.

Čítajme ďalej:

„Bez ohľadu na to, čo urobil, krv ho pokryla, haleluja. Pokryla ho krv. Teraz je z neho nové stvorenie. Jeho túžby a snahy sú nebeské, pretože bol premenený.“

Aké nádherné! Božia premieňajúca moc! Čo sme čítali? Prvý Adam sa stal živou dušou, druhý Adam sa stal duchovnou bytosťou tvoriacou život [1Kor 15:45]. Pán je Duch, a kde je Pánov Duch, tam je sloboda [2Kor 3:17]. A tam, kde sa zvestuje Pánovo Slovo, Pán tvorí nový duchovný život v tých, ktorí prijímajú jeho Slovo, a tak sa stávajú súčasťou jeho vlastného života. Ďalej tu stojí:

„To isté činia všetci muži a ženy, ktorí sú naplnení Svätým Duchom. Sú zapečatení dnu a v bezpečí pred všetkou ujmom a nebezpečenstvom. Celý ich život svedčí o tom, kto sú.“

Naše životy svedčia o tom, kto sme. A verím, že sme dospeli do štádia, keď nevenujeme pozornosť len jednému alebo dvom miestam, ale berieme vážne každé Božie Slovo a prosíme Boha, aby nám dal milosť žiť podľa neho. Ďalej tu stojí:

„Duch Svätý je teraz naším dôkazom, životom, ktorý bol v krvi. O chvíľu sa tomu budem bližšie venovať. Duch Svätý je znamením. Pád je ukončený.“

Áno, vykúpený človek, človek vykúpený na Golgote, človek vzkriesený s Kristom k novému životu, dostáva Ducha Svätého, sprevádzaného nadprirodzenou skúsenosťou.

On vie: tu dal odpoveď Boh. A dovoľte mi, aby som k tomu narýchlo pridal list Židom 1, pretože mi práve prichádza na srdce:

„Kým za dávna mnoho ráz a mnohým spôsobom hovorieval Boh otcom v prorokoch, za týchto posledných dní nám hovoril v Synovi...“ [Žd 1:1]

Teraz sa posunieme o krok ďalej. Všetkým Božím synom a dcéram vložil do srdca svojho Ducha, aby mohli povedať: „*Abba, Otče!*“ Pretože nám vložil do srdca Ducha svojho Syna, môžeme volať: „*Abba, Otče!*“ A potom máme práva detí. Ak sme deti, sme aj dediči, Boží dediči a spoludediči Ježiša Krista. [Gl 4:6; Rm 8:17]

Ó, celé je to také ohromujúce, taká nádherné, také veľké, a my na tom môžeme mať účasť. Chválené buď meno Pána. O chvíľu sa dostanem k záveru. Ešte tu stojíte:

„Duch je teraz znamením. »Onedlho po týchto dňoch budete naplnení Svätým Duchom.« Skutky 1:5. Po vyliatí krvi Božieho Baránka zostúpil v deň Letníc dôkaz – ako mocný vietor. Stalo sa to témou všetkých apoštolov. Otázka znela: **»Prijali ste Ducha Svätého, keď ste uverili?«** [Sk 19:2] **»Činite pokánie a dajte sa pokrstiť na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha.«** [Sk 2:38]

A potom brat Branham hovorí vetu:

„Lebo to je dôkaz, že ste prenikli zo smrti do života.“

Česť buď Bohu! Tohoto dôkazu sa nechcem vzdať. A verím, že po ňom všetci túžime a vystierame sa po ňom. Mám tu výrok brata Branhama, ktorý povedal:

„Potom, čo Boh do nášho srdca vložil nejakú túžbu, určite nám dá to, po čom túžime.“

Inak to nejde. Boh pre nás už pripravil to, po čom do nás vložil túžbu. A my máme úprimnú túžbu stať sa biblickou Cirkvou – Cirkvou, aká bola na začiatku. Ako často sa ma ľudia pýtajú: „Áno, ako sa voláte a čo ste?“ A na to mám vždy krásnu odpoveď: „Máme snahu byť takí, ako bola prvotná Cirkev.“ Pri tom som tiež vždy dostatočne úprimný a ľuďom hneď

poviem, aby neboli nepríjemne prekvapení: „Ešte tam nie sme, ale sme na ceste k tomu.“ Sme na ceste tam. A to hovorí aj Pavol:

„Bratia, ja nemyslím o sebe, že by som už bol uchvátil. Ale jedno robím: na to, čo je za mnou, zabúdajúc a po tom, čo je pred mnou, sa vystierajúc žieniem sa za cieľom k víťaznému...” [Fp 3:13-14]

Chceme byť tým, čím nás Boh učinil. Cirkev ako Boží chrám, ako miesť zjavenia Najvyššieho, miesto, kde On môže putovať a pôsobiť, ako Ten, ktorý chodí uprostred siedmich zlatých svietnikov, Ten, ktorý hovorí a Ten, ktorý pôsobí [Zj 2:1]. A chceme patriť k tým, ktorí počujú, čo Duch hovorí zborom. Mocným spôsobom k nám prehovoril a dá nám prežiť to, čo nám sľúbil. Boh to zasľúbil:

„Vylejem svojho Ducha na každé telo.” [Jl 2:28]

Vyliatie nastalo. Tak ako každé telo môže prežiť Golgotu, tak ako každé telo môže byť vzkriesené s Kristom k novému životu, tak každé telo, ktoré sa znovu narodí, myslím všetky Božie deti, môžu prijať Otcovo zasľúbenie. A tu je ťažisko veci: nie je nazvaný len Duchom Božím alebo Duchom Svätým, ale aj „zasľúbením Otca“ [Sk 1:4]. A pri tom je obnovený vzťah otec-syn, otec-dcéra. Všetci Boží synovia a dcéry majú právo prijať Božieho Ducha, prijať Otcovo zasľúbenie. A to je Duch Svätý, ten istý Duch Svätý, skrze ktorého bol splodený Kristus, ktorým bol Kristus naplnený, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych, ktorý bol vyliaty. Je len jeden Duch Svätý, a to je Duch Boží. Nezáleží na tom, či je nazývaný Duch Kristov, alebo Duch Svätý. Presne tak, ako Ježiš, v rôznych označeniach – ako Boží Syn, ako Dávidov Syn, ako Syn človeka, ale aj on zostáva ten istý, a to včera, dnes a naveky [Žd 13:8]. Presne tak je to aj s naším Pánom, ktorý je Stvoriteľ, Zachovávatel, Sudca, Kráľ a Vykupiteľ. On je mnohým, áno, je všetkým vo všetkom, jedným a tým istým na celú večnosť. Nie je možné z neho urobiť viacerých.

On sám to však zariadil tak, že Kristus sa stal život tvoriacou duchovnou bytosťou, aby z nás, tu v tele narodených a žijúcich ľudí, učinil ľudí ducha, aby v nás stvoril niečo nové, a potom:

„Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drevne pominulo, hľa, všetko je nové.” [2Kor 5:17]

To nech nám Boh z milosti daruje.

Koľkí veria, že sa to pre nás už stalo, že to už stojí k dispozícii a že to Boh v nás dokoná? On, ktorý začal, On aj dokončí. A to nehovorím v neviere – naopak, s vďačnosťou. Je napísané: „... ku dňu jeho návratu.” [Fp 1:6] Nie predtým – ku dňu jeho návratu. Mnohí by radi prežili dokonanie

už dávno a potom nevedia, čo s tým. Tu stojí tak krásne napísané: „... *ku dňu jeho návratu*.“ A sľubujem vám, že v deň jeho návratu budeme nielen bezúhonní, ale aj dokonalí – budeme dokonaní. Dnes na nás ešte Duch pôsobí a my cítime, ako to postupuje vpred. Ale potom budeme vzatí do dokonania a uvidíme ho takého, aký je. A náhle sa navzájom vidíme premenení na jeho obraz. A potom začne veľké jasanie, veľká radosť, veľké Haleluja! Ten, ktorý sa stal podobný nám, nás potom urobí podobnými sebe. Stal sa prvorodeným medzi mnohými bratmi. [Rm 8:29] On je tu v Slove opísaný ako „*život tvoriaca duchovná bytosť*.“ On tvorí život. Dnes ho vytvára v tebe a vo mne. Nech je chválené jeho sväté meno! Amen. Amen.

Povstaňme k modlitbe.

Dovoľte mi, aby som sa opýtal, či máme vo svojom strede priateľov, ktorí ešte vedome neodovzdali svoj život Bohu, ktorí ešte nepoznajú deň, v ktorom sa vedome stali veriacimi. Ľudia, ktorí sú Božím Duchom oslovení, sú tiahnutí ku Kristu, poznávajú sami seba ako stratených, volajú k Nemu o spásu, aby potom boli spasení. Ak takých medzi sebou máme, prosíme vás, nehanbite sa teraz zdvihnúť ruku. Chceme sa za vás modliť. Budete vďační Pánovi i nám, že sa konala takáto bohoslužba, pri ktorej boli ľudia volaní k osobnej skúsenosti prijatia Krista, nie k nejakému náboženstvu, nie do nejakého spoločenstva, ale k prijatiu Krista. Potrebujeme ho pre večnosť. Potrebujeme ho ako Spasiteľa, ako Uzdravovateľa, ako Spasiteľa. Máte k tomu odvahu?

Kým sú všetky hlavy sklonené, všetky oči zatvorené, všetky srdcia otvorené – ak je tu niekto, kto má odvahu zdvihnúť ruku a plne sa posvätiť Pánu, urobte to teraz. Je tu niekto? Ďakujem! Boh ťa žehnaj, mladý muž! Boh žehnaj. Boh žehnaj!

Nebeský Otče. Nielenže sme spievali, že prichádzame, my k tebe prichádzame, Ty verný Bože, Pane, Ty si povedal, že nevyženieš nikoho, kto k tebe prichádza. Sme tu a prichádzame takí, akí sme, s prosbou: Prijmi nás, uchop nás! Prijímame ťa a ty nám dávaš moc stať sa Božími deťmi, pretože veríme v tvoje meno, ktoré si nám zjavil skrze Svätého Ducha.

Aj tvoje Slovo, Pane, aké hlboké sú myšlienky? Vskutku nás vedieš do hlbín Božstva. Duch skúma všetky veci, zjavuje ich, objasňuje nám ich v zmysle plánu spásy. Pane, z celého srdca ti za to ďakujem. Áno, Duch Svätý je náš učiteľ, náš utešiteľ, vedie nás do všetkej pravdy, zjavuje to, čo má prísť. Ó, Pane, srdečne ďakujeme za Letnice, za vyliatie tvojho Svätého Ducha. Verný Pane, nech tvoj Svätý Duch zostúpi na celé zhromažde-

nie. Pane, chválime Ťa a oslavujeme Ťa. Áno, klaniame sa ti aj v túto ran-
nú hodinu v Ježišovom svätom mene.

Teraz kladieme k tvojim nohám, Pane, tých, ktorí pozdvihli svoje ruky.
Ty vieš, čo potrebujú – spásu, odpustenie, oslobodenie, záchranu, uzdra-
venie, nech je to čokoľvek, všetko nájdú v tebe a u teba. „... *ako by nám
s ním potom i všetkého nedaroval!*?“ [Rm 8:32] Tak to stojí napísané.

Ach, verný Bože, ešte raz ti ďakujeme za to, že tvoje Slovo stále plní to,
na čo ho posielaš, že tvoj Duch stále hovorí a napomína, že ľudia stále pri-
chádzajú ku pokániu, prichádzajú k tebe a prijímajú Ťa. Srdečne ti ďaku-
jeme za tvoje zjavené Slovo, ktoré svieti ako jasné svetlo v temnotách;
tebe, všemohúcemu Bohu, buď chvála a česť, sláva a úcta za všetko v Je-
žišovom svätom mene. Haleluja! Haleluja! Amen. Amen.